

Vážení spoluobčané,

jsme na konci dalšího roku a to si znovu všichni uvědomujeme, jak vše neskutečně letí a utíká. Není to tak dlouho když jsme bilancovali rok 2013 a připravovali se na ten letošní, ve kterém nás čekali oslavy 750 let od první písemné zmínky o naší obci, no a dnes už máme na tuto akci jen hezkou vzpomínku.

Důležitým mezníkem v tomto roce byly říjnové volby do zastupitelstva obce, ve kterých jste si na příští čtyři roky zvolili nové devítičlenné vedení. Ve středu 5. listopadu pak proběhlo ustavující zasedání, kde bylo zvoleno následující vedení: starosta - Václav Dušek, místostarosta - Jaroslav Korbel, předsedkyně finančního výboru - Blanka Vlčková, předseda kontrolního výboru - Petr Löffelmann. Nové zastupitelstvo si dalo za cíl v tomto volebním období dokončit rozdělané projekty tj. rekonstrukce hráze a odbahnění Mlýnského rybníka, výstavbu nových fotbalových kabin a multifunkčního hřiště, dále pokračovat v rekonstrukci Mateřské školky, opravit místní komunikace a začít revitalizaci vrchu "kostelík". Toto jsou ty nejhlavnější body, ale samozřejmě k tomu přibude spousta menších, avšak neméně důležitých úkolů, které budeme postupně konkretizovat a upřesňovat. K tomu bude zapotřebí získat a sehnat finanční injekce v podobě dotací a grantů, protože z vlastních zdrojů bychom vše uskutečnit nemohli. V současnosti spolupracujeme s institucemi a právníckými osobami, které jsou zárukou, že postupně vyhlašované dotační tituly v rámci operačního programu pro roky 2015-2020 budeme mít podchycené a budeme se je snažit využít ve prospěch obce.

Teď bych rád "kousnul" do problému o kterém se zatím tak moc nemluví (snad jen někdy v hospodě), ale v nejbližších letech bude hodně akutní. Naše vesnice nebo spíše obyvatelé naší vesnice stárnou, věkový průměr neustále narůstá a když tento trend bude pokračovat, budou Svěradice postupně *vymírat*. Je to řečeno určitě hodně natvrdo, ale bohužel taková je realita a nebudeme-li to řešit, tak se tato předpověď z největší pravděpodobností naplní. Když se zamyslíme nad příčinami tohoto jevu, zjistíme, že za tím stojí dva zásadní důvody. První je ten, že v našem regionu je velmi obtížné sehnat práci a z toho důvodu hlavně mladí lidé odcházejí do větších měst a bohužel už tam zůstávají. S tím asi moc nenaděláme. Ten druhý důvod je už z naší strany alespoň částečně ovlivnitelný; jedná se o to, že zde nemáme žádné stavební parcely a tím pádem ani neprobíhá výstavba nových domů. Mladí lidé proto buď bydlí u rodičů a nebo shání bydlení někde v okolních vesnicích či městech. Jednou z ➔

VYBÍRÁME Z OBSAHU

ZLATOU SVATBU MĚLI UŽ PŘED 7 LETY

více na str. 4

ROZSVÍCENÍ VÁNOČNÍHO STROMU

více na str. 8

ZÁVĚR FOTBALOVÉHO PODZIMU

více na str. 9

PF 2015

PF 2015

více na str. 12

našich priorit by tedy měla být pomoc novým stavebníkům a to zejména v zajištění stavební parcely. V současnosti jsou však všechny parcely, které připadají v úvahu, v soukromém vlastnictví a dohoda s jejich majiteli ohledně případného prodeje je velmi obtížná. Tady by měla přijít pomoc obce, možná i finanční a pokusit se o to, aby v těchto jednáních došlo k nějakému pokroku. Je určitě v zájmu nás všech tento problém řešit a proto o tom budeme na nejbližších zasedáních zastupitelstva mluvit a zkusíme najít nějaké východisko..

Jak už jsem výše uvedl, přibývá nám starších občanů, kteří některé práce zvládají jen velice těžko a jsou závislí na pomoci někoho z rodiny. Jsou však případy, že tito naši spoluobčané bydlí ve svém domě úplně sami a jejich příbuzní za nimi přijíždí jen občas a někdy třeba vůbec. Tady bychom jako obec chtěli zatím alespoň v jedné službě podat pomocnou ruku a nabídnout zdarma posekání travnatého pozemku. Samozřejmě by se muselo jednat o rovné plochy, na které by bez problémů mohl vjet zahradní traktor, popřípadě u menších ploch bychom to provedli ruční sekačkou. Tato služba byla již zastupitelstvem obce schválena a je určena pouze pro lidi, kteří jsou vlastníky příslušného pozemku a nemají nikoho kdo by jim pomohl a z důvodu stáří nebo zdravotního problému to prostě nezvládnou.

Závěrem bych se ještě rád zmínil o našich obecních pracovnících, kteří pro nás pracovali na základě smlouvy s Úřadem práce a programu na vytvoření pracovních příležitostí v rámci veřejně prospěšných prací. Jak paní Hana Šimánková, tak Jaroslav Pučil mladší odvedli dobrou práci a proto by bylo dobré v součinnosti s Úřadem práce v této spolupráci pokračovat i v příštím roce. Vždyť vesnice byla po celý rok udržována v čistotě, travnaté plochy byly pravidelně koseny a podzimní úklid spadaneho listí by zvládnut také na výbornou.

Nakonec mi dovoluňte, abych za redakční radu "Našich novin" poděkoval za spolupráci nejen všem našim přispěvatelům, ale i Vám, čtenářům a věřím, že se nad stránkami našeho obecního periodika budeme scházet i v roce 2015. Do nového roku vstupte s radostí, s pevným zdravím, štěstím, pokud možno bez starostí a ať se Vám splní všechna novoroční předsevzetí.

Václav Dušek, starosta obce

NAŠI JUBILANTI

V měsících **lednu a únoru** oslaví několik našich spoluobčanů významná životní jubilea. Všem jmenovaným přejeme do dalších let hlavně hodně zdraví, štěstí a dny plné pohody.

Leden

Šilhanová Anna (čp. 93)	2. ledna	94 let	Opalecká Božena (čp. 107)	16. ledna	78 let
Augustinová Marie (čp. 66)	6. ledna	66 let	Pučil Jaroslav (čp. 128)	19. ledna	63 let
Mrázová Růžena (čp. 51)	8. ledna	68 let	Žigmundová Alena (čp. 116)	26. ledna	60 let
Soukup Jaroslav (čp. 137)	9. ledna	61 let	Kába Bohuslav (čp. 104)	28. ledna	72 let
Žigmund Ondřej (čp. 116)	11. ledna	66 let	Klasová Miloslava (čp. 62)	30. ledna	66 let

Únor

Hokr Karel (čp. 133)	1. února	63 let	Löffelmannová Marie (čp. 126)	13. února	70 let
Hrabcová Jitka (čp. 140)	3. února	63 let	Ogrocki František (čp. 116)	19. února	90 let
Korbel Karel (čp. 55)	4. února	82 let	Červená Růžena (čp. 102)	22. února	74 let
Stejskal František (čp. 6)	4. února	64 let	Šulc Václav (čp. 132)	25. února	71 let
Zdeněk Karel (čp. 48)	6. února	74 let			

jka

OBEC SVĚRADICE
pořádá

v pátek **19. prosince 2014**

17.30 hodin
vestibul KD

VÁNOČNÍ KONCERT

učinkuje: pěvecký sbor při ZŠ Komenského Horažďovice

Original Band

Události, zajímavosti, střípky.....

- Na letošní Drakiádě, třetí sobotu v říjnu, konané na horním hřišti bylo dvacet čtyři dětí a plno dospěláků. Sice to skoro vůbec nefoukalo, ale co naplat, termín byl vybraný. Tak se děti, rodiče a prarodiče vehementně snažili, aby draci alespoň popolétli. Tak se i stalo. Na závěr každé dítě dostalo diplom za účast, cukrovinky a buřta k opečení. Občerstvení zajistil pan Martin Heimlich ve stánku na hřišti FK.
- Tradiční posvícenská zábava, pořádaná vždy místním Svazem žen se nekonala pro neúčast už třetí rok. Obec se rozhodla, že uspořádá k tomuto svátku malé posezení. Ani tombola, hudba a nejhezčí hnětyňka nebyl podnět k účasti. Nakonec se povedlo k tomuto tradičnímu svátku naplnit vestibul, alespoň v pětaticeti lidech.
- Ani taneční zábavy se nedaří, mladí lidé nechodí, nebo chodí až "na noc". To je slyšet stále i z okolních obcí. Na zde pořádanou kapelu Pohodu 27. října se dostavilo dvacet dva platících lidí. Hudba byla vyplacena a odjela. K půlnoci přišlo dalších čtyřicet hostů, ale to už fakt nelze čekat, zda se ještě někdo dostaví, nebo ne.
- Říjnový sběr humanitární sbírky v obci se celkem vydařil. Nepotřebné šatstvo a ostatní věci z domácností putovaly v nákladním svozovém voze k následnému rozdělení pro potřebné.
- Rána jako z děla. Ta se ozvala na návsi po nárazu samovolně jedoucího nákladního vozu do železného sloupu na májku. Ještě, že si to "našněrovalo" přímo na něj, náhodou mu stál v cestě a zrovna tam mohl někdo jít, jet.....ani domyslet to nechtěl strachem pobledlý řidič, když se svačinou vyšel z obchodu. Opravil škody a odjel. Opar z leknutí mají "dodnes" obecní pracovníci, kteří zametali u nedaleké zelené plochy.
- Slavnostní rozsvícení vánočního stromu na návsi v pátek 28. listopadu se ani u letošního třetího ročníku neobešlo bez velké účasti přihlížejících. K začátku adventu zazpíval koledy soubor Volného sdružení zpěváků a muzikantů z Horažďovic. Pro zahřátí se podávalo svažené víno, grog a čaj. Celou atmosféru doplňovalo osvětlení ze svíček ve sklenicích na pilířích plotu kapličky sv. Anny a z několika lucerniček. Doprovodný program byl připravený v teplíčku vestibulu Kulturního domu, kde si děti se zájmem zdobily předem napečené perníčky. Také o zhotovení malého svícínku z jablka, svíčky, koření a větviček z jehličanů se postaraly děti. Ukázkou výroby a prodeje adventních vazeb a ostatních vánočních ozdob předváděla pozvaná paní Jitka Janečková z Olšan.
- Příjemnou vánoční atmosféru přijede naladit v pátek 19. prosince v 17.30 hodin do vestibulu Kulturního domu šestnáctičlenný ženský pěvecký soubor učitelek Originál Band.
- Mateřská škola Svěradice oznamuje vánoční prázdniny, které proběhnou od pondělí 22. prosince 2014 do pátku 2. ledna 2015.
- Svaz žen Svěradice připravuje výroční schůzi s vánočním posezením na sobotu 27. prosince od 19.00 hodin vsalonku místní hospody U Turků. Každá členka obdrží včas písemnou pozvánku.
- Čtrnáctidenní svoz komunálního odpadu pokračuje v pondělí 29. prosince.
- Betlémské světlo bude předáváno paní ing. Marií Šulcovou na Štědrý den mezi 10.00 - 10.30 hodinou u kapličky sv. Anny na návsi. Zároveň se omlouvá za loňský rok, kdy jí světlo nebylo poskytnuto pro další darování.
- Silvestrovské posezení se plánuje v místní hospodě U Turků. Tentokrát s reprodukovanou hudbou a večeří. Pozvánky zaslané do domovních schránek je ale nutné vyplnit a odevzdat na určené místo. V případě malého zájmu se tato akce konat nebude.
- Myslivecký ples se uskuteční 25. prosince. Hraje Melodion. Hasičský ples se koná 31. ledna. Hraje Safír. Ples Fotbalového klubu proběhne až 7. března. Hraje Melodion. Na uvedené tradiční plesy srdečně zvou pořadatelé všechny občany.
- Tradiční 25. ročník pochodu na Nový rok ze Svěradic na Slatinu a zpět vyjde s prezentací účastníků od obecního úřadu ve 13.30 hodin. Nebude chybět každoroční občerstvení ve Slatině u Soukupů.
- Koledníci Tříkrálové sbírky budou v naší obci žádat o finanční příspěvek do zapečetěné pokladničky v sobotu 3. ledna. Dvě skupinky s dospělou osobou vyjdou po domech už v 9.00 hodin.
- Výroční schůze SDH Svěradice je naplánovaná na sobotu 10. ledna v 18.00 hodin v hospodě U Turků. Všem členům bude pozvánka včas doručena.
- Obec Svěradice prosí občany o odložení platby poplatků za odpad a ze psů v hotovosti až na únor, březen a duben 2015. Letošní registrační známky na popelnice zůstávají v platnosti do konce ledna.
- Na návsi u kapličky sv. Anny svítí vánoční strom s vločkou na špici, slavnostně je ozdobeno i několik domů a zahrad. Redakční rada přeje všem našim čtenářům krásné vánoční svátky, pěknou silvestrovskou veselici, mnoho radosti, hezkých chviliek v rodině i s přáteli a hlavně hodně zdraví v novém roce.

ZLATOU SVATBU MĚLI UŽ PŘED 7 LETY

povídání s manželou Josefem a Otýlí Červených

Zase nastal předvánoční čas. Dny jsou krátké, tma je už po čtvrté hodině. Venku je skoro všechno připraveno na zimu a i my bychom měli mít víc času na své blízké i sami na sebe.

Když jsem uvažovala, kdo by se mi nejlépe hodil k předvánočnímu povídání, nedalo mi velkou práci přijít na **manžele paní Otýlii a pana Josefa Červených**, zvláště, když jsem zjistila, že pan Červený se narodil před „Mikulášem“ a paní Červená 3 dny po „Ježíškovi.“ Podařilo se mi je přesvědčit, aby si se mnou popovídali, jak šel jejich život. Nejprve začal pan Červený a žasla jsem, jaké si pamatoval podrobnosti. I paní Ota několikrát řekla: “No tohle od tebe, Pepíku, slyším poprvé.”

Tak tedy po pořádku. Narodil jsem se 5. prosince 1930 v Řesanovicích. Maminka pocházela z Kotouně, jmenovala se Marie Tomášková. Jak to tenkrát chodilo, když jeden z rodičů umřel, druhý se musel oženit nebo vdát, aby děti nezůstaly sami. Takže v mamčině rodině byly troje děti. Tatínek byl ze Řesanovic a dostal chalupu doma. Bylo při ní asi 6 ha polností. Já jsem byl nejstarší, po dvou letech se narodila sestra Marie, (ta bydlela ve Strakonovicích a zemřela v 65 letech), za další 2 roky se narodil bratr Václav, (vyučil se kovářem, pak dělal u dráhy, později i vozmistra ČSD) ten žije v Újezdu u Plzně. Nejmladší byl bratr Augustin, říkali jsme mu Gusta. Ten byl učitelem a od r. 1990 až do důchodu byl ředitelem na Základní škole v Kasejovicích. Bohužel již také zemřel. Do obecné školy jsem chodil v Řesanovicích, do měšťanky do Kasejovic. Na nohou jsme nosili „mejšláky“ (pantofle z dřevěnou podrážkou a koženým páskem přes nárt). Byly šikovné i proto, že se snadno zouvaly a obouvaly. Doma jsem měl do školy blízko a o velké přestávce jsem si snadno doběhl pro svačinu. Z měšťanky jsem vyšel v roce 1944 a hned druhý den jsem měl doma pozvánku na Pracovní úřad do Sušice. To byla rychlost. Měl jsem nastoupit do Oselec, trhat jablka do Štěpnice, to byl zámecký ovocný sad. Tam jsem byl jen krátce. Majitel měl asi lidí dost, tak mi řekl, jestli tam nechci chodit, že nemusím. Tatínek mi doma povídal, abych zůstal doma, že je tam práce dost. Maminka tenkrát asi 3 měsíce vážně stonala, měla velké horečky. Doktoři si s ní nevěděli rady, léky také dohromady nebyly žádné. Nakonec se z toho dostala. Všichni jsme byli moc rádi. Já jsem potom nastoupil do Dvouleté Rolnické školy v Březnici a po jejím ukončení jsem asi 1 rok pracoval ve výkupu v Kasejovicích. V té době se dělal nábor na školení na insemináčnického technika. Přihlásil jsem se. Samotné školení probíhalo u Havlíčkova Brodu, na praxi jsem potom byl v Rynolticích u Turnova a v r. 1950 jsem dělal zkoušky v Červeném Dvoře u Krumlova. Pak následovala práce a přemisťování po vlastech českých (Dolní Bousov u Sobotky, Benešov, Lochovice u Zdic, Příbram) a konečně po návratu z vojny jsem v r. 1953 nastoupil v Horažďovicích. Můj první rajón byl „za vodou“, tj. všechny vesnice za řekou Otavou. Hydčice, Hejná, Boubín, Větechov, Kalenice, Kejnice, Poříčí, Kozlov a ještě Hlupín a Mečichov. A jak jsem se ocitl ve Svěradicích? Tak to vám povím. To je jedna z mých nejveselejších příhod. Na to nikdy nezapomenu. Jednoho dne mě můj kolega povídá: Pepíku, potřeboval bych od tebe “ vzít“ Svěradice a Babiny. “A kde to je?”, ptám se. Tak mi vysvětlil jak tam pojedu a ve Svěradicích proti kapliče, přes silnici, že je rohová chalupa. Tam že se mám zeptat na zootechnika. Tu chalupu jsem našel dobře. Vlezu tam, pes štěkal a vyšla slečna. Zootechnik prý je v kravíně a hned mi vysvětlila jak se tam dostanu. Už jsem byl skoro na odchodu, když zjistila, co jsem zač a že prý bych se jim mohl podíval na krávu, jestli zůstala březí. Vidím to jako dnes. Jdu po zápraží, kolem žebříku a najednou na mě vyběhne z boudy pes. A protože jsem měl se psy špatné zkušenosti, takhle mě jeden ošklivě pokousal, instinktivně jsem uskočil a šlápl jednou nohou do strany na slámu. Ale chyba lávky, to nebyla jen sláma, pod ní bylo hnojiště plné řídké močůvky a já tam zahučel do půl stehna. Nestačil jsem se ani pořádně leknout a už jsem se hrabal ven. Zamířil jsem rovnou do maštale, zul holenky a vylil močůvku. Měli tam na krmení takovou krátkou otavu, tak jsem si s ní utřel kalhoty a trochu vysušil boty. Ta slečna říkala, že by mě půjčila tatínkovo boty, ale tatínek že je moc velký, že by mě nebyly. Já říkal, že je to dobrý, dělal jsem hrdinu. Pak jsem prohlédl krávu a odjel jsem do kravína hledat zootechnika. Vyšla panímáma, taková velká statná, (to byla paní Pučilová) ptá se co chci a pak zavolala: “Otylo, máš tady návštěvu”. Vykoukla taky trochu širší slečna, zeptala se mě co potřebuji připravit, změřila si mě od hlavy k patě a zeptala se: “Co se vám stalo?” a já pohotově: “Byl jsem na rybách a spadl jsem do vody. Tvářila se divně, asi tomu moc nevěřila. Tak dá se na tohle někdy zapomenout?”, směje se pan Červený.

A teď vyzpovídáme paní Červenou.

Já jsem se narodila 28. prosince 1928 ve Svěradicích v chalupě u Ryndů č 57, která mého pozdějšího muže přivítala nečekanou koupelí. Maminka se za svobodna jmenovala Anna Benediktová. Pocházela ze Slatiny od Benediktů. Měla 4 sourozence. Kvůli těžké obživě odjela po škole, jako tehdy mnoho jiných, do Ameriky za prací. Když se po pěti letech vrátila, měla našetřené nějaké peníze a byl o ní, jako o výhodnou nevěstu zájem. Vdala se za Jana Ševčíka, který dostal právě chalupu u Ryndů ve Svěradicích. U chalupy bylo asi kolem 21 ha polí, lesů a luk, takže maminka měla o zábavu postaráno a později i my jako děti. Brzy po svatbě se narodili Jeník a Marie. Pan Ševčík asi ve 26 letech zemřel a maminka se znovu provdala za Josefa Turka od Pečánků. To byl můj tatínek. Ještě měli s maminkou moji sestru Emu, Anču a mě. Ema od mládí stonala se srdcem, byla i ➔

na operaci, ale stejně asi kolem 30 let zemřela. Vašek Turek byl můj bratranec. Do školy jsem chodila tady ve Svěradicích, do měšťanky jsem už nešla. Tatínek chtěl, abych zůstala doma. Práce jsem měla až nad hlavu. Přesto jsme měly my holky (já, Maruš Kostřáboc, Jiřa Pádoc, Zdenka Hokynářoc, Miluška Bártoc (z pavlače) partu, chodily jsme společně do kostela, k muzikám nebo jen tak se projít a popovídat a všemu se vysmát. Byly jsme mladé a při vši té těžké práci veselé. Všechny už, až na Milušku Bártoc, zemřely. Když se tady u nás v roce 1953 založilo družstvo, byla jsem docela ráda, že jsem se zbavila té nikdy nekončící dřiny. V družstvu se také muselo dělat, ale už to nebyla ta starost. Nejdřív jsem chodila pracovat na pole, pak jsem byla v teletníku a nakonec ve vepřině s tetou Babkouc. Na toto období mám nejhezčí vzpomínky. V roce 1973 táta přestal dělat plemenařinu a dostal na starost chod vepřina i s obsluhou, tedy i mě. Měl nás na povel. Odtud už potom odešel do důchodu.

A kde jsme se s tátou seznámili? Když spadl táta do té hnojnice, tak při tom byla moje sestra Ema, já jsem ho viděla až u kravína s promočenými nohavicemi.

“ A jak to pokračovalo, pane Červený? “ No, bylo to na velkoborskou pouť. To mě pozval tamější zootechnik Kolář, abych přijel na pouťovou muziku, že si k nim dám motorku. Tak jsme s kamarádem jeli. Napřed nás seděla parta u stolu a hrály se karty. Mě už to za chvíli přestalo bavit. Otočil jsem se do sálu a rozhlížel se kolem. Najednou jsem uviděl ve skupině holek známou tvář. Byla tam ta, která se u kravína podívovala co se mi stalo, když jsem tak pěkně zaváněl. Žádnou jinou jsem neznal, tak jsem pro ni šel tancovat. Párkrát jsme se zatočili a ona se mě zeptala: “ještě chodíte na ryby? “ Byla vtípná, ne? Potom jsme spolu začali chodit a 6.července v r.1957 jsme měli svatbu. Ve škole ve svatební síni nás oddával tehdejší předseda MNV pan Smitka a v kostele na Velkém Boru nás oddával pan farář Pospíchal.

Manželé Červených s pravnoučkem Jiříčkem

Paní Červená, kde jste bydleli po svatbě? Nejprve jsme bydleli doma u Ryndů společně s tatínkem, ten se dožil 80 let a se sestrou Emou. Maminka už živa nebyla. Tatínek chtěl tady, jak teď bydlíme stavět, myslel, že bratr Jeník zůstane na chalupě, ale on se přiženil do Babína. Tady bylo všechno připraveno na stavbu, tak jsme v roce 1974 začali. Udělali jsme základy a ostatní nám smontovala firma. Domek se jmenuje Okál. Žijeme tady už 40 let a jsme spokojeni. V roce 2007 jsme oslavili 50.výročí svatby a letos to už bylo 57 let. Vychovali jsme 3 holky. Aninku, (provdanou Slavíkovou) ta je vdaná ve Zborovicích (má 2 děti Jardu a Pavlu), Marušku, (provdanou Pavlovskou) ta bydlí tady u nás (má dceru Janu) a Helenku, také Svěraďačku (provdanou Bukovanovou). Ta má také 2 holky, (Jiřinku a Verču). Je to u nás samá holka. Ale už máme dvě pravnoučata od naší Janičky. První je zase holčička, Janička a druhý je Jiříček. Konečně zase po 103 letech kluk v rodě u Ryndů.

A kdo bydlel potom ve vaší chalupě a čím je to teď majetek? Chalupu u Ryndů od nás koupilo JZD. Potom to měli nějak za výměnu Státní lesy. Bydlelo tam postupně několik rodin a teď je to majetek pana Bednarika. Snad už to někdo konečně opraví.

Ještě mi, paní Červená, řekněte, jaké jste měli záliby? “ Já jsem ani na ně neměla čas a když jsem přece měla chvílku volnou, tak jsem ráda pletla. Svetry, punčochy, co bylo třeba. Hlavně svetry, ty jsem pletla moc ráda. A navíc, to bylo třeba. Každý z rodiny byl za svetr rád. **A vy, pane Červený?** „Já mám rád knížky. Nejradši jsem četl detektivky, ale i všechno, kde jsem se něco nového dověděl. Ale víte, co bylo mojí největší zálibou? Auta a hlavně jízda v nich. **A kolik jste jich měl?** “ Tak vám je vyjmenuji: první byl Minor, pak Spartak 345, Trabant, Škoda MB1000, Škoda 105, Škoda 120, Ford Fiesta a teď máme Škodu Felicii. To už je poslední. **Pane Červený, ale přece jen máte ještě jednu zálibu, která je pro vás tak samozřejmá, že o ní ani nemluvíte a za kterou jsem vás vždycky obdivovala. A sice, že jako jediný muž ze Svěradic chodíte pravidelně do kostela a ke všem svátostem. Samozřejmě to platí i pro paní Červenou.** „Máte pravdu“, říká paní Červená, “do kostela chodíme rádi celý život.“

Paní Červená, vy jste se také dlouho starali o úklid a výzdobu kostelíka. Jak asi dlouho a kdo to dělal před vámi?

O kostelík se starala maminka Emy Boubelákoc, paní Koderová (chalupa, kde nyní bydlí manželé Větrovcovi). Vždycky, když jeli uklízet, vezli vodu, kytky a všechno ostatní na vozíku. Pak, asi, když se jejich Věrka měla vdávat a my jsme už bydleli v nové chalupě mě požádala, jestli bychom se nemohli o kostelík starat my, že to tady máme blíž. Tak jsme to dělali, dokud to šlo, společně celá rodina. Táta také dlouho zvonil v kapliče ➔

umíráček. Před ním zvonil Pepík Smitkouc, a pak musel někam odjet, požádal tátu jestli by ho zastoupil, a pak už mu to zůstalo. Teď má zvonění na starosti paní Kopáčková.

Paní Červená, blíží se vánoce. Vzpomínáte si na něco z vašich dětských vánoce?“

No, vždycky jsme měli stromeček. Dělal se domácí čokoláda, většinou byl už před vánoci venku sníh a čokoláda ve formičkách se nosila na sníh vystydnout. Byla moc dobrá. Ale nejvíc mi utkvělo v hlavě, když jsem jedny vánoce dostala od sestry Emy pod stromeček brusle. To bylo radosti.“

Milí manželé Červených, jste spolu pozhnaných 57 let. Dali byste dnešním mladým recept na spokojené manželství?

„To víte sama, že život není žádná procházka růžovým sadem. Bylo mnoho starostí, ale i radostí a ty si člověk připomíná rád“, říká paní Červená. „Myslím, že v manželství je nejdůležitější velká vzájemná tolerance, dodává pan Červený“. „A mít se rádi,“ zakončuje paní Červená.

Tak jsme se přece tím vašim životem v krátkosti prokousali. Článek je dlouhý, ale váš celý život stejně nemůže obsáhnout, protože každý život by vydal na celý román. Ani se mi od vás nechce, ale nebudu vás už více zdržovat. Děkuji Vám za vaši trpělivost a čas, který jste mi věnovali. Přeji Vám svým jménem a věřím, že i jménem všech svéradických čtenářů, hezké prožití vánočních svátků mezi vašimi blízkými a ve velkoborském kostelíčku a do nového roku hodně zdraví a spokojenosti ve vašem společném životě.

Marie Šulcová

TICHÁ NOC

Opět je tu konec roku a s ním přicházejí nejkrásnější a nejoblíbenější vánoční svátky, doprovázené zpěvem vánočních koled. Jednou z nich je neznámější a nejslavnější koleda Tichá noc, která zazněla poprvé před 196 lety právě na Štědrý den v kostele Svatého Mikuláše v Oberndorfu v tyrolské části Rakouska. Kostel již dnes bohužel nestojí, společně s několika dalšími domy ve vesnici ho smetla kdysi ničivá povodeň rozvodněné řeky Salzach, ale slavná koleda stále dojímá miliony lidí na celém světě v době vánoce.

Zajímavý je tradovaný příběh o vzniku této skladby, kterou nesložili žádní slavní autoři, ale dva zcela neznámí a skromní muži, kteří tak učinili spíše z nouze. Jedním byl varhaník a vesnický učitel Franz Xaver Gruber, který oznámil s lítostí na Štědrý den roku 1818 druhému z autorů koledy faráři Josefu Mohrovi, že půlnoční mše bude asi bez hudby, protože měchy varhan jsou dřevé, pravděpodobně je prokousaly myši a do večera je určitě nestačí opravit. Půlnoční však nesměla zůstat bez hudby a tu si Mohr vzpomněl na vánoční báseň, kterou před lety sepsal na oslavu narození spasitele a pak ji odložil do šuplíku. "Franzi, co kdyby jste na ni zkusil složit hudbu, stačila by jednoduchá melodie pro půlnoční mši, kterou snadno zahrajeme na kytaru", zeptal se tehda svého varhaníka. Gruber svolil a hned se pustil do práce a už s mrazivým podvečerem spěchal na faru s hotovou skladbou. Oba muži vybrali tři chlapce a tři dívky a rychle začali zkoušet, aby mohla píseň o půlnoci zaznít. A podařilo se, Tichá noc měla o půlnoční svoji premiéru. Farář Mohr hrál na kytaru a zpíval tenor, hlas učitele Grubera obstarával bas a dětský sbor refrén. Skutečně to nebylo nic složitého a platilo, že v jednoduchosti je krása. Zda je tento příběh pravdivý nebo smyšlený není podstatné, ale pravdou je, že skutečnými autory jsou opravdu učitel Gruber a farář Mohr a jejich skladba se stala natolik oblíbenou, že již skoro 200 let se zpívá o vánočních svátcích po celém světě v 650 verzích a ve 110 jazycích. Dnes na místě původního kostela v Oberndorfu stojí kaple, která nese název Kaple Tiché noci a je věnována Mohrovi a Gruberovi. Na dveřích kaple je vyrytý nápis „ Pokoj lidem na zemi, pokoj lidem dobré vůle.“

A ještě je zde jeden vánoční příběh, tentokrát opravdu pravdivý, kde koleda Tichá noc sehrála také svoji roli a to na bojišti 1. světové války. Na jednom úseku fronty se udál tento příběh. Byl Štědrý večer 1914 a tento den poprvé ustalo válečné běsnění a bylo skoro neuvěřitelné, že nastala – tichá noc. Ten večer se anglickým vojákům naskytl krásný pohled, kdy po celé délce německých zákopů začala do tmy zářit drobná světýlka, která zapalovali němečtí vojáci na vánočních stromcích a do toho posléze začali zpívat - Stille Nacht, heilige Nacht Tichá noc, svatá noc Pak se z německých zákopů ozvalo nedokonalou angličtinou: „, Angličané, jít sem! My nestřílet!“ „Pojďte vy!“ zmohli se překvapení Britové na žert. Následně ke svému úžasu spatřili první postavy, jak se zvedají z německých zákopů a přelézají ostnatý drát, hranici frontové linie. Za chvíli se mísili u ohňů britské khaki uniformy s německými šedými a vojáci si vyměňovali drobné dárky, zpívali vánoční koledy nebo se společně modlili. Tento vánoční zázrak trval ještě následující den , kdy někteří vojáci údajně sehráli mezi sebou fotbalový zápas. Než příměří skončilo, popřáli si obě strany brzký konec války a brzký návrat domů. Čtyřletá válka byla bohužel, ale teprve na začátku a tak se mnozí již nikdy domů nevrátili.

Václav Strolený

17. LISTOPAD 2014 - DŮSTOJNÉ UCTĚNÍ, NEBO FRAŠKA?

Ačkoli uběhl přibližně měsíc ode Dne boje za svobodu a demokracii, troufám si tvrdit, že právě tato významná připomínka historie našeho národa nejvíce polarizovala společnost od prvních přímých prezidentských voleb. A pro nalezení souvislosti mezi těmito dvěma událostmi nemusíme chodit daleko. Právě poslední volba hlavy státu zasela semínka nevráživosti do nejednotné české společnosti. Zárodky plevelu pak klíčily a bujely v pochybném prezidentově počínání a (zne)užívání pravomocí jemu svěřených ústavním pořádkem a zákony, aby pak vyrašily v demonstrace 17. listopadu.

Metaforu plevelu jsem nepoužil bezděčně, nýbrž proto, že skvěle vystihuje nejen eskalaci uvedenou v předchozím odstavci, ale také přístup občanů zahrádkářů k nežádoucí rostlině rozmáhající se ve společném záhonu. Jedni jej zalévají a udržují, druzí jej nechávají volně prorůstat a třetí dávají rázné najevo, že si nenechají zničit vypěstovanou zahrádku.

Prvotní otázka, jež se nabízí, zní: „Jaký postoj ze tří uvedených mám jako občan zaujmout? Působí tenhle plevel škodu nebo spíše zkrášluje náš park?“ Přestože o významu tohoto problému nelze mít pochyby, nebudu se jím zabývat, neboť je na každém obyvatele jakou cestou se vydá a jakým způsobem pojímá obsah slov morálka, svědomí, apod. Zaměřím se spíše na sekundární diskuze prolínající zmíněnou záležitost.

Proč právě demonstrace na 17. listopad? Považuji za nutné uvést, že hlasy poukazující na znesvěcení tohoto státního svátku, pošlapání jeho významu či nevhodnost pořádání protestů na tento den jsou absolutně mylné, popírajíce historické události a jejich odkaz do budoucnosti. Den boje za svobodu a demokracii se nevztahuje (a světe div se) pouze na rok 1989, nýbrž kořeny zapustil již v roce 1939. A právě v době nesvobody se studenti vzepřeli nacistické diktatuře a jejím zrůdnostem, aby tím dali najevo, že se staví proti režimu potlačujícímu základní lidská práva a demokratické hodnoty, proti anexi jejich vlasti a systematickému likvidování příslušníků některých národů. V roce 1989 dali opět studenti, následovaní většinou národa, najevo, že již déle nestrpí druhý totalitní režim, který v 50. letech popravoval vlastní občany a v roce 1968 pozval vojska Varšavské smlouvy, aby udržel sám sebe u koryta moci.

A kdy jindy mají studenti (potažmo tisíce dalších spoluobčanů) projevit nesouhlas se současnou politikou hlavy státu, než 17. listopadu? Důvodem je právě nezapomenutí a nezakopání odkazu jejich předchůdců a ochrana hodnot a nabytých práv, za které se zasadili a za které umírali. A tak následující toto dědictví rozhodli se lidé opět projevit své postoje, jimiž odmítají nadřazování ekonomických zájmů nad lidská práva, ignoraci ústavních principů a souhlas s finlandizací Ukrajiny (pozn. autora: finlandizace = podřízení zahraniční politiky jedné země druhé zemi).

Za potřebné rovněž považuji potřit ještě jednu smutnou „argumentaci“ zlých jazyků, jež tvrdí (shodou okolností jako soudruh Štěpán při projevu v ČKD), že demonstrace organizují děti a ty nemohou určovat politiku země. Tito lidé očividně a záměrně neberou v potaz historické okolnosti 17. listopadu a zároveň naprosto zneuctívají památku lidí, kteří byli perzekuováni, utlačováni a mučeni, aby tito zlí jazykové mohli vůbec svůj názor veřejně projevit. Jak v roce 1939, tak o 50 let později to byli právě studenti, kteří našli odvahu být v první linii a neozbrojeni být trestáni jen proto, aby bojovali za lidskost, důstojnost, svobodu a pravdu s malou nadějí na úspěch. A byly to právě „děti“, které mobilizovaly národ v těchto historických okamžicích k úsilí o svržení totalitních režimů, aby my, budoucí děti, jsme nemusely žít v nesvobodě a útlaku. Na závěr si dovolím úsměvnou(?) tečku – nabízejí se dvě možnosti: buď tito zlí jazykové upírali sami sobě právo na svobodu projevu v době dětství, anebo nikdy nebyli děti.

Josef Smítka ml.

Omluva:

V říjnových *Našich novinách* došlo v článku "Volby do obecního zastupitelstva ve Svěradicích 2014 k chybě v popisu příloženého grafu, kde omylem vypadl kandidát č. 11 - Miroslav Chaloupka.

Za toto nedopatření se redakční rada omlouvá.

INFORMACE PRO OBČANY

Z letošních oslav "750 let od první písemné zmínky o Svěradicích" a setkání rodáků zbyly ještě upomínkové předměty, které si kdykoliv můžete zakoupit na Obecním úřadě:

PUBLIKACE	-	100 Kč
HRNEK S POTISKEM	-	100 Kč
MAGNETKA	-	15 Kč
PE TAŠKA S POTISKEM	-	5 Kč
TAŠKA KOMPLET	-	200 Kč

V měsíci listopadu byl v obci umístěn **kontejner** od firmy ELEKTROWIN na sběr **malých elektrospotřebičů** jako např. žehličky, varné konvice, vařiče, fény, topinkovače, mlýnky, kávovary a podobně. Je umístěn vedle kovových schodů vedoucích do bytů v kulturním domě.

DRAKIÁDA

V sobotu 25. 10. 2014 se na horním hřišti našeho sportovního areálu pod záštitou obce konal již 2. ročník drakiády pro děti a dospělé.

K prezentaci se se svými draky dostavilo překvapivých 25 účastníků. Soutěžilo se ve třech kategoriích, a to Krasavec, Letec a Vozembouch. Jelikož všichni draci byli krásní a jejich majitelé šikovní, bylo rozhodování velmi obtížné. Klání mělo jen jednu „malou vadu“ a to, že se větru nechtělo foukat tak, jak se při pouštění draků sluší a patří.

I tak se ale akce zdařila a každý si odnesl diplom za účast a balíček sladkostí. Na závěr si všichni mohli opéct buřtu. Velkým plusem oproti minulému roku bylo ozvučení, o které se postaral pan Ivo Smitka. K posezení u ohně pak hrál malým i velkým posluchačům veselé písničky.

Tímto děkuji všem, kteří se na celé akci podíleli.

Blanka Vlčková

ROZSVÍCENÍ VÁNOČNÍHO STROMU

V pátek 28. listopadu se již po čtvrté na návsi u svíčkami ozdobené kaple svaté Anny slavnostně rozsvítil náš vánoční strom a tak jsme všichni společně přivítali nadcházející advent. Jako v minulých letech, se i letos sešla skoro celá ves. Opět se vařil grog – toho se ujal sám místostarosta Jarda Korbel, svařák a čaj se za pomoci zastupitelů připravoval u paní Kvasničkové v hospodě. Podávání teplých nápojů bylo dotaženo k dokonalosti instalováním malé zářivky – to abychom na sebe lépe viděli a

hudební produkce opatřena mikrofony – to abychom lépe slyšeli. Koledy a vánoční písně již tradičně zahrál a zazpíval pan Jiří Kučera se svým Volným sdružením horažďovických zpěváků a muzikantů a jako vždy se jejich vystoupení moc líbilo.

V předsálí kulturního domu pak proběhl doprovodný program, při kterém nechybělo zdobení perníčků. Děti si také mohly zhotovit svícen z jablíček a dospělí obdivovali výrobu adventních a vánočních vazeb, které nám přijela ukázat paní Janečková z Olšan. Mnozí si její výrobky zakoupili pro radost.

Jako v minulých letech, tak se i letos setkání vydařilo a opět bych chtěla poděkovat všem, kdo se o jeho hladký průběh postarali. Jen možná mohlo spadnout pár vloček sněhu, aby navodily tu pravou vánoční atmosféru. Tak snad příště . . .

Blanka Vlčková

ZÁVĚR FOTBALOVÉHO PODZIMU 2014

Naše podzimní účtování "A" týmu jsme posledně končili zápasem ve kterém jsme deklasovali Nepomuk 5:0 a všichni jsme věřili že ve vítězném tažení budeme pokračovat. Hned za týden po tomto derby jsme na domácím hřišti přivítali poslední Staňkov a hráči pokračovali ve střeleckých hodech. Hosté odjžděli domů se čtyřbrankovým přídělem a co bylo nejdůležitější, opět jsme odehráli zápas s čistým kontem. Proto jsme v dalším kole odjžděli do Pačejeva k derby zápasu v dobré náladě a s velkým očekáváním. A naše očekávání se potvrdila, mužstvo pokračovalo v dobrých výkonech a nováčka soutěže porazilo v poměru 3:1. Kvalitní výsledkovou sérii jsme pak završili v posledním domácím zápase podzimu, ve kterém jsme hostili kvalitního soupeře, mužstvo VD Start Luby a po remize 1:1 jsme uspěli v následném penaltovém rozstřelu a získali tak cenné dva body. Rozloučení s podzimem 2014 pak proběhlo na umělé trávě v daleké Žihli a jak se očekávalo nedopadlo zrovna slavně. Odjžděli jsme domů s debaklem 0:4, když jsme nezachytili úvod zápasu a v desáté minutě jsme prohrávali 2:0 a to se ukázalo jako rozhodující. Se ziskem 22 bodů nám v polovině soutěže patří deváté místo a ve srovnání z loňskou podzimní tabulkou máme o dva body méně. Čeká nás velmi těžké jaro, protože z patnácti zápasů budeme hrát devětkrát venku, ale v případě kvalitního posílení je umístění v první polovině tabulky určitě reálné.

"Béčko" závěrečné dva zápasy podzimu zvládlo velmi dobře a potvrdilo tak herní a hlavně bodové zlepšení. Po domácím vítězství nad vedoucím týmem soutěže Týncem, odjždělo na hřiště ještě nedávného účastníka krajské 1.B třídy Švihova, a po bojovném výkonu zde uhrálo cennou remízu 1:1. V následné střelbě pokutových kopů byl náš tým úspěšný a do tabulky si tak mohl připsat další bod navíc. Poslední zápas podzimní části soutěže se odehrál na našem hřišti a stál opravdu za to. Hostili jsme totiž velmi ambiciózní a hráčsky velmi kvalitní tým SRK Železná Ruda a po obětavém výkonu jsme je porazili v poměru 3:0. Bylo to velmi vydařené fotbalové loučení s rokem 2014. Deváté místo našeho "béčka" v tabulce se ziskem 15 bodů je nakonec odpovídající, protože po zbytečných domácích porážkách v první polovině podzimu to vypadalo doslova katastrofálně. Je to určitě dobrý odrazový můstek pro jarní sezónu, kde bychom měli potvrdit, že patříme

mezi ta lepší mužstva okresní III. třídy.

O tom, že nám celý podzim dělala radost i naše starší příprava, jsme psali již v minulých člancích. Svoji dobrou výkonnost pak potvrdila i a na posledním domácím turnaji, který se uskutečnil v sobotu 25. října. Se silnými celky Kolinec, Pačejeva a Horažďovic sehráli naši mladí fotbalisté (a jedna fotbalistka) velmi kvalitní zápasy a potvrdilo se, že jejich předcházející výsledky nebyly náhodné.

Výbor fotbalového klubu Svěradice přeje všem svým příznivcům, hráčům a občanům Svěradic všechno nejlepší do Nového roku, hodně zdraví, štěstí, spokojenosti, klidu a pohody.

vdu

VÍTE ŽE

nejnavštěvovanější historické památky v Plzeňském kraji jsou:

◆ zámek HORŠOVSKÝ TÝN

V polovině 13. století jej vystavěl jeden z pražských biskupů původně jako opevněný raně gotický hrad. Po husitských válkách přechází z církevních rukou do majetku světských feudálů. Roku 1535 jej získal do svého držení významný český rod pánů z Lobkowicz. Po velkém požáru v r.1547 jej o tři roky později Jan Lobkowicz nechal přestavět na zámek v renezančním stylu. V této podobě se zámek dochoval až dodnes. Od roku 1623 byl po dobu 300 let ve vlastnictví rodu Trauttmansdorffů. V roce 1945 je na základě Benešova dekretu převzal český stát. V roce 1996 byl celý areál prohlášen Národní kulturní památkou.

◆ zámek KOZEL

Byl postaven na konci 18. století jako čtyřkřídlá přízemní budova pod vedením stavitele Václava Haberditze. Podle návrhu arch. Ignáce Palliardiho byl zámecký areál rozšířen o dvě dvojice budov. Pod výzdobou →

interiéru zámku se výrazně podepsal pražský malíř a dekoratér Antonín Tuvora, který vyzdobil stěny většiny místností. Zámek je obklopen rozsáhlým přírodně krajinářským pásmem.

◆ zámek MANĚTÍN

Barokní zámeček stojí v městečku Manětín, které je nazýváno barokní perlou západních Čech. Na místě současného zámku stál ve středověku pravděpodobně gotický hrad, který nechali v 16. století tehdejší majitelé pánové z Hrobčic přestavět na renesanční zámek. Dnešní barokní podobu získal v roce 1712 za majitelů pánů Lažanských z Bukové, kteří jej vlastnili až do roku 1945, kdy byl zkonfiskován.

◆ hrad RADYNĚ

Královský hrad Radyně byl postaven v letech 1356-1361 za vlády českého krále a císaře Římské říše Karla IV a byl pojmenován Karlskrone. Po jeho smrti byl hrad přejmenován na Radyni, podle názvu skály, na níž byl vybudován. Jako správci hradu byli dosazováni příslušníci drobné šlechty z Plzeňska a jejich povinností bylo zejména dbát na bezpečnost obchodní osy Norimberk - Praha. V polovině 16. století hrad vyhořel a poté ho postupně vlastnily šlechtické rody: páni ze Šternberka, Kokořovci z Kokořova, Černínové z Chudenic a Valdštejnové. Od roku 1620 vlastnila hrad plzeňská obec a v současnosti jej má v péči město Starý Plzenec, které provádí jeho rekonstrukci.

◆ hrad ŠVIHOV

Původně zde stála vodou chráněná tvrz ze 14. století, kterou patrně vystavěl Vilém ze Švihova. V roce 1425 ji dobili husité pod vedením Jana Hvězdy z Vícemilic. a vlastnili ji až do roku 1436. Koncem 15. a začátkem 16. století nechal tvrz zbořit Půta Švihovský a na jejím místě nechal postavit nový hrad s důmyslným fortifikačním systémem a s vodním opevněním, které vytvořilo umělý ostrov. Pozdějšími majiteli se stali Řýčanští ze Štěkně a do roku 1945, kdy byl zestátněn, pak hrad vlastnili Černínové z blízkých Chudenic. Začátkem 18. století byl celý areál ve špatném stavu a byl využíván převážně jen na hospodářské účely, větší část sloužila jako sýpka. Rozsáhlé opravy hradu byly provedeny státem po roce 1950.

◆ hrad VELHARTICE

Byl založen na přelomu 13. a 14. století a začal jej stavět Bušek z Velhartic starší a dostavoval ho Bušek z Velhartic mladší, oba byli věrní komorníci krále Karla IV. Svěho času zde byly uschovány korunovační klenoty Království českého, aby nemohlo dojít ke korunovací Jiřího z Poděbrad na krále. Později zde byl vystaven ve střední Evropě ojedinělý kamenný most, jako spojení obranných systémů hradu. Most je dlouhý 32 m, široký 3 m a vysoký necelých deset metrů. V 17. století provedl Martin de Hoeff Huerta rozsáhlou přestavbu hradu při které bylo mnoho vnitřních zdí pobořeno a vznikl tak pozdně renesanční palác. Poslední majitelé - Windischgrätzové hrad musí opustit v roce 1945 a hrad přechází do státních rukou. vdu

PRANOSTIKY

Studený prosinec - brzké jaro.

Když prosinec bystří, po vánocích jiskří.

Prosinec naleje a leden zavěje

Hřmění v prosinci zvěstuje silné větry.

Po studeném prosinci bývá úrodný rok.

Prosinec proměnlivý a vlahý, nedělá nám zima těžké hlavy.

Je-li prosinec deštivý, mírný a proměnlivý, není se kruté zimy třeba báti.

Když v prosinci hrom ještě hučí, rok příští stále vítr fučí.

Prýští-li ještě v prosinci bříza, nemívá zima mnoho síly.

Mrazy, které v prosinci brzy ochabnou, znamenají zimu mírnou.

Jaký prosinec, takové jaro.

Jaké zimy v prosinci, taková tepla v červnu.

Není-li prosinec studený, bude příští rok hubený.

Když v prosinci mrzne a sněží, úrodný rok na to běží.

Mnoho sněhu v prosinci - mnoho ovoce a trávy.

Mrazivý prosinec, mnoho sněhu, žízňivý roček bude v běhu.

V prosinci-li zima, sníh-li hojně lítá, hojnost všady bývá žita.

Pošmourný prosinec, dobré je znamení pro sady, lučiny i všechno osení.

Jsou-li v zimě po cestách ledy, podaří se výborně zelí.

Mléčná dráha v prosinci jasná, bude v příštím roce úroda krásná.

Vzpomínka na paní Marii Vojtovou

Zas venku padá bílý sníh
a v domech všech je shon i smích,
i vánoční hvězda září,
Štědrý den je v kalendáři.
Dětské oči smějí se,
copak skrývá hezká krabice?
A my starší rozjímáme,
na své blízké vzpomínáme.
Pro ty máme taky dar,
v balíčku svíček pár

Děkujeme všem přátelům a známým, kteří se přišli rozloučit s naší maminkou paní Marií Vojtovou.

Jaroslava Vodičková - dcera

POBÍHÁNÍ PSŮ

Neustále se množí stížnosti našich spoluobčanů na volné pobíhání psů po naší vesnici a dožadují se potrestání majitelů těchto psů. Od 31.10.2014 je v platnosti nová "Obecně závazná vyhláška č. 2/2014 o pohybu psů a jiného zvířectva na veřejných prostranstvích k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku" se kterou se můžete seznámit na webových stránkách naší obce a k nahlédnutí je rovněž na Obecním úřadě. Mimo jiné tato vyhláška zakazuje volné pobíhání psů a jiných zvířat v zájmovém chovu bez dozoru a jejich vstup na určitá místa. V praxi to znamená, že psi se musí pohybovat na veřejném prostranství pouze na vodítku a v případě, že toto prostranství bude od nich znečištěno, jedná se o přestupek proti veřejnému pořádku dle zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Bohužel není v pravomoci obce občany, kteří se touto vyhláškou neřídí, pokutovat. Jak už jsme několikrát v minulosti říkali a psali v "Našich novinách", jediné řešení je, že když vidíme volně pobíhajícího psa, nahlásit tuto skutečnost Policii ČR, která po příjezdu zjistí aktuální stav a vše pak předá

přestupkové komisi na Městský úřad Horažďovice. Ta má pak právo majitele psa sankcionovat a udělit pořádkovou pokutu, která se pak v případě opakovaných přestupků může neustále navyšovat. Je to složitý postup, ale jiné obrany není! Žádáme proto občany, jejichž psi každodenně po vesnici pobíhají, aby výše uvedenou vyhlášku dodržovali a nepřidělávali tak problémy všem ostatním, kteří se vyhláškou řídí. Po vesnici se pohybují bez dozoru stále stejní pejskové a všichni víme, kdo jsou jejich majitelé a oni také určitě ví, na koho tyto stížnosti míří. Občas se stane každému, že jednou za čas pes uteče, ale nesmí se to stát každodenním jevem a pravidlem. V okolních vesnicích se s tímto nepříjemným fenoménem úspěšně vypořádali, tak proč bychom to nedokázali i u nás? Rozhodli jsme se, že o tomto problému budeme psát opakovaně a v případě, že to nepovede ke zlepšení, budeme zveřejňovat fotografie pobíhajících psů a v krajním případě je i předávat Policii ČR. Pokuta za to, že majitel psa dostatečně nezabezpečí proti úniku, může v krajním případě dosáhnout až 50.000 Kč - a to určitě nikdo z nás platit nechce.

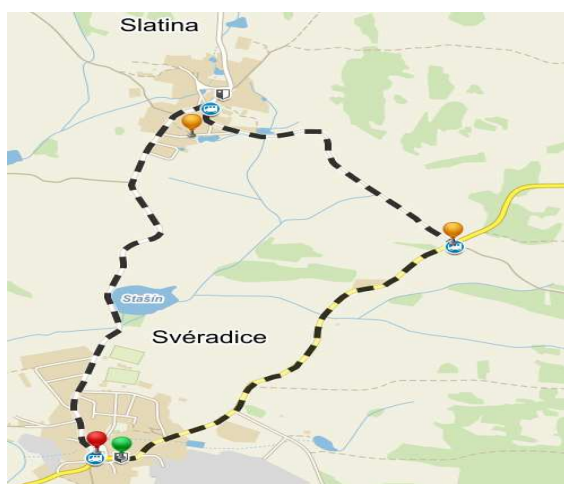

Rok 2014 se nachýlil ke svému závěru a do jeho definitivního zakončení zbývá posledních pár dnů. Před námi jsou už jen nejkrásnější svátky v roce, **svátky vánoční**, poté ještě den bujarého veselí a slavení, **Silvestr**, a hned poté začneme odpočítávat první vteřiny roku **2015**.

At' je to rok, ve kterém se Vám splní všechna Vaše přání a předsevzetí.

POZVÁNKA NA NOVOROČNÍ POCHOD

Ve čtvrtek 1. ledna 2015 pořádá Obec Svěradice tradiční "novoroční pochod", který se půjde stejnou trasou jako v posledních letech:
Svěradice OÚ - "topol" - Slatina - Svěradice.

Nabrat nové síly bude opět možné na občerstvovací stanici ve Slatině.

Prezentace účastníků: 13.00 - 13.30 hod. - vestibul OÚ Svěradice

Vydává obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek - šéfredaktor, členové: Blanka Vlčková, Petr Löffelmann;

spolupráce: Jindřiška Kalabzová (jka), ing. arch. Tomáš Straňák (mot), ing. Marie Šulcová, Václav Strolený, Josef Smitka ml.

Počet výtisků: 200; **Neprodejné**